

Kolmapäev, 19. mai 2010

Euroopa Liidu Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga ühinemise institutsioonilised aspektid

P7_TA(2010)0184

Euroopa Parlamendi 19. mai 2010. aasta resolutsioon Euroopa Liidu Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga ühinemise institutsiooniliste aspektide kohta (2009/2241(INI))

(2011/C 161 E/12)

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõiget 2, Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 216 lõiget 2, artikli 218 lõiget 6, artikli 218 lõiget 8 ja artikli 218 lõiget 10 ning protokollide Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõike 2 kohta, mis käsitleb liidu ühinemist Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga (edaspidi konventsioon);
 - võttes arvesse esimeeste konverentsi 14. jaanuari 2010. aasta otsust, millega antakse luba kohaldada kodukorra artiklit 50 (menetlus kaasatud komisjonide osalusel) ⁽¹⁾;
 - võttes arvesse kodukorra artiklit 48;
 - võttes arvesse põhiseaduskomisjoni raportit ning kodanikuvabaduste, justiits- ja siseasjade komisjoni ja õiguskomisjoni arvamusi (A7-0144/2010),
- A. arvestades, et Euroopa Liidu Kohus on oma väljakujunenud kohtupraktikas alates 17. detsembri 1970. aasta otsusest kohtuasjas 11-70: Internationale Handelsgesellschaft mbH ⁽²⁾ ja 14. mai 1974. aasta otsusest kohtuasjas 4-73: Nold ⁽³⁾ märkinud, et põhiõigused on lahutamatu osa õiguse üldpõhimõtetest, mille järgimise kohus tagab;
- B. arvestades, et seejuures lähtub Euroopa Liidu Kohus liikmesriikide ühistest riigiõiguslikest tavadest ja inimõiguste kaitset käsitlevatest rahvusvahelistest õigusaktidest, millega liikmesriigid on ühinenud, sealhulgas konventsioonist;
- C. arvestades, et kõnealune kohtupraktika lisati põhiolemuses 1993. aastal Maastrichtis allkirjutatud Euroopa Liidu lepinguga esmasesse õigusse;
- D. arvestades, et Euroopa Liidu Kohus pöörab erilist tähelepanu Euroopa Inimõiguste Kohtu kohtupraktika arengule, mille tõestuseks on üha suurem arv kohtuotsuseid, kus viidatakse konventsiooni sätetele;
- E. arvestades, et Euroopa Inimõiguste Kohus lähtub põhimõtteliselt eeldusest, et ELi liikmesriigi käitumine on kooskõlas konventsiooniga, kuna liikmesriik üksnes rakendab liidu õigust;
- F. arvestades, et 28. märtsi 1996. aasta arvamuses märkis Euroopa Liidu Kohus, et Euroopa Ühendus ei saanud enne aluslepingu eelneva muutmise konventsiooniga ühineda, sest ühendusel ei olnud selleks ei otsesest ega kaudset pädevust;

⁽¹⁾ Esimeeste konverentsi koosoleku protokoll, PE 432.390/CPG, punkt 9.1).

⁽²⁾ Euroopa Kohtu lahendid 1970, punkt 1125.

⁽³⁾ Euroopa Kohtu lahendid 1974, punkt 491.

Kolmapäev, 19. mai 2010

- G. arvestades, et ühinemisel tuleb pidada kinni Lissaboni lepingu ja selle protokollidega kehtestatud piirangutest ning eelkõige Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõikest 2 ja Lissaboni lepingu protokollist nr 8; arvestades, et kõnealused sätted ei kujuta endast ELile üksnes võimalust konventsiooniga ühineda, vaid seab ELi institutsioonidele kohustuse vastavalt toimida; arvestades, et leping Euroopa Liidu ühinemise kohta konventsiooniga peab kajastama vajadust säilitada ELi ja selle õiguse eripära;
- H. arvestades, et pärast konventsiooni muutva protokoll nr 14 sõlmimist on ELil nüüdsest võimalik konventsiooniga ühinenud riikide nimel konventsiooniga ühineda ning ühinemise tingimustes ja üksikasjades tuleb ühinemise hetkel ELi ja konventsiooniga ühinenud riikide vahel kokku leppida;
- I. arvestades, et kõnealune leping peaks käsitlema ka haldus- ja tehnilisi küsimusi, nagu põhimõte, et EL annab panuse Euroopa Inimõiguste Kohtu tegevuskuludesse; arvestades, et selles kontekstis tuleks näha ette Euroopa Inimõiguste Kohtule iseseisva eelarve loomine, et hõlbustada eri osamaksete kindlaks määramist;
- J. arvestades, et konventsiooniga ühinedes lisatakse EL konventsiooni põhiõiguste kaitse süsteemi ja lisaks kõnealuste õiguste liiduseselele kaitsele Euroopa Kohtu kohtupraktika abil saab EL ka rahvusvahelise iseloomuga välise kaitseorgani;
- K. arvestades, et konventsiooni on edasi arendatud mitte ainult lisaprotokollide, vaid ka teiste konventsioonide, hartade ja lepingute toel, mis kõik on loonud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse pidevalt areneva süsteemi,
1. rõhutab peamisi ELi konventsiooniga ühinemise pooltargumente, mis on kokkuvõtlikult järgmised:
- ühinemine kujutab endast edasiminekut Euroopa integratsioonis ning tähendab ühte täiendavat sammu poliitilise liidu suunas;
 - samal ajal kui ELi põhiõiguste kaitse süsteem täieneb ja tugevneb tänu põhiõiguste harta esmasesse õigusse lisamisele, on ühinemine konventsiooniga selgeks märgiks ühtsusest ELi ja Euroopa Nõukogusse ja tema üleeuroopalisse inimõiguste süsteemi kuuluvate riikide vahel; konventsiooniga ühinemine suurendab ühtlasi ELi usaldusväarsust kolmandate riikide silmis, kellelt EL kahepoolsete suhete raames korrapäraselt nõuab konventsiooni järgimist;
 - ühinemine konventsiooniga tagab kodanikele ELi tegevuse suhtes analoogse kaitse sellega, mis neil juba on kõigi liikmesriikide tegevuse suhtes; see on seda tähtsam, et liikmesriigid on ELile üle andnud olulisi pädevusi;
 - inimõigusi käsitlevate õigusaktide ja kohtupraktika ühtlustamine ELi ja konventsiooni õiguskorralduses aitab kaasa kahe Euroopa kohtu ühtsele arengule inimõiguste valdkonnas, eriti tänu suurenenud dialoogi- ja koostöövajadusele, ning loob tervikliku süsteemi, milles kõnesolevad kaks kohut töötavad kooskõlas;
 - ühinemine korvab mingil määral ka asjaolu, et Euroopa Liidu Kohtu pädevusala on teatud määral piiratud välis- ja julgeolekupoliitika ning politsei- ja turvalisuse valdkonda käsitleva poliitika puhul, tagades ELi tegevuse üle kasuliku ELi-välise järelevalve;

Kolmapäev, 19. mai 2010

- ühinemine ei sea mingil viisil kahtluse alla ELi õiguse autonoomia põhimõtet, sest Euroopa Liidu Kohus jääb endiselt ainsaks ülemkohtuks ELi õigusse ja õigusaktide kehtivusse puutuvates küsimustes, kuna Euroopa Inimõiguste Kohut tuleb pidada üksnes ametiasutuseks, mis teostab väliskontrolli selle üle, kuidas EL täidab konventsiooniga ühinemisest tulenevaid rahvusvahelisi kohustusi; kahe Euroopa kohtu vaheline suhe ei ole hierarhiline, vaid on pigem spetsialiseerumissuhe; Euroopa Liidu Kohtul on tulevikus analoogne staatus, nagu on praegu liikmesriikide ülemkohtutel Euroopa Inimõiguste Kohtu suhtes;
- 2. tuletab meelde, et Euroopa Liidu lepingu artikli 6 ja protokolli nr 8 kohaselt ei kaasne ühinemisega ELi pädevuse laienemist ega anta ELile sugugi üldist pädevust inimõiguste valdkonnas ning vastavalt Euroopa Liidu lepingu artikli 4 lõikele 2 ja artikli 6 lõikele 3 tuleb austada liikmesriikide põhiõiguslikke tavaid ja identiteeti;
- 3. kinnitab, et vastavalt Lissaboni lepingu protokolli nr 8 artiklile 2 peab ELi konventsiooniga ühinemise leping tagama, et ühinemine ei mõjuta liikmesriikide sisest eriomast olukorda konventsiooni ja selle protokollide suhtes üldiselt ning liikmesriikide tehtud erandite ja reservatsioonide suhtes ning kõnealused asjaolud ei tohiks mõjutada ELi seisukohta seoses konventsiooniga;
- 4. märgib, et konventsiooni süsteemi on täiendatud rea lisaprotokollidega konventsioonis käsitlemata õiguste kaitse kohta, ja soovib anda komisjonile volituse pidada läbirääkimisi kõigi selliste protokollidega liitumiseks, mis puudutavad põhiõiguste hartale vastavaid õigusi, olenemata sellest, kas Euroopa Liidu liikmesriigid on need ratifitseerinud;
- 5. rõhutab, et kuna ELi ühinemine konventsiooniga kujutab endast riigivälise osapoole ühinemist riikide jaoks loodud õigusaktiga, tuleks see viia lõpule ilma konventsiooni olemust muutmata ja muutes selle kohtusüsteemi võimalikult vähe; peab nii liidu kui ka kolmandate riikide õigussubjektide huvides oluliseks sellise ühinemiskorra eelistamist, millel on Euroopa Inimõiguste Kohtu töökoormusele kõige väiksem mõju;
- 6. rõhutab, et poliitilise kohustuse võtmisega samaväärselt oluline on leida asjakohased vastused ja lahendused peamistele tehnilistele küsimustele, et ELi ühinemist konventsiooniga saaks rakendada kodanike kasuks; märgib, et lahendamata ja selgusetud üksikasjad võivad tekitada segadust ja ohustada ühinemise eesmärki; rõhutab siiski, et tehnilised takistused ei tohiks seda protsessi aeglustada;
- 7. rõhutab, et konventsiooniga ühinemine ei tee EList Euroopa Nõukogu liiget, kuid ELi teatav osalemine konventsiooni organites on vajalik ELi nõuetekohaseks konventsiooni süsteemi lisamiseks ja seetõttu peaksid ELil olema seal teatavad õigused, eelkõige:
 - õigus esitada kohtuniku kohale nimekirja kolme kandidaadiga, kellest Euroopa Nõukogu Parlamentaarne Assamblee valib välja ühe ELi esindava kohtuniku, kes osaleb kohtu töös võrdsetel alustel teiste kohtunikega vastavalt konventsiooni artikli 27 lõikele 2; Euroopa Parlament on kaasatud kohtunikukandidaatide nimekirja koostamisse kooskõlas Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 255 sätestatud korraga sarnase korraga;
 - õigus osaleda Euroopa Komisjoni kaudu ja hääletada ELi nimel ministrite komitee koosolekul, kui see täidab Euroopa Inimõiguste Kohtu otsuste täitmist kontrolliva organi rolli või kui komitee otsustab kohtu arvamuse taotlemise vajaduse üle, ning õigus olla esindatud inimõiguste juhtkomitees (ministrite komitee allorgan);

Kolmapäev, 19. mai 2010

— Euroopa Parlamendi õigus nimetada/saata teatav arv esindajaid Euroopa Nõukogu Parlamentaarsesse Assambleesse, kui viimane valib kohtunikke Euroopa Inimõiguste Kohtusse;

8. on seisukohal, et liikmesriigid peaksid kohustuma konventsiooniga liitumisel hoiduma üksteise suhtes ja vastastikustes suhetes ELiga esitamast väidetava rikkumise asjus riikidevahelist hagiavaldust konventsiooni artikli 33 tähenduses, kui vaidlusalune tegevus või tegemata jätmine kuulub liidu õiguse reguleerimisalasse, sest see läheb vastuollu Euroopa Liidu toimimise lepingu artikliga 344;

9. on arvamisel, et peamine lisandväärtus ELi ühinemisel konventsiooniga peitub üksikisikute regressiõiguses meetmete vastu, mille abil institutsioonid või liikmesriigid ELi õigust rakendavad, ja seega tuleb füüsilise või juriidilise isiku hagiavaldus mõne ELi institutsiooni või organi tegevuse või tegemata jätmise kohta esitada eranditult liidu vastu; samuti tuleb iga hagiavaldus, mille sisuks on ELi õigusaktide rakendamine liikmesriigi poolt, esitada eranditult liikmesriigi vastu, ilma et see piiraks võimalust kohaldada põhimõtet, et kui vastutuse jaotumise osas võib olla mis tahes kahtlusi, võib esitada hagiavalduse samaaegselt nii ELi kui ka liikmesriigi vastu;

10. on seisukohal, et selleks, et täita konventsiooni artiklis 35 sätestatud nõuet seoses riigisiseste õiguskaitsevahendite ammendumisega, peab hagi esitaja olema asjaomase riigi õiguskaitsevahendid ära kasutanud, sealhulgas eelotsuse taotlemine Euroopa Kohtus Luxembourgis. See tingimus loetakse täidetuks, kui hagi esitaja taotlusele vaatamata ei pea liikmesriigi kohus asjakohaseks taotleda küsimuses eelotsust;

11. märgib, et pärast ELi ühinemist konventsiooniga võib juhtuda, et teatavatel juhtudel kuulub küsimus nii Euroopa Inimõiguste Kohtu kui ka Euroopa Liidu Kohtu pädevusse, ning juhib tähelepanu asjaolule, et samaaegne pöördumine mõlemasse kohtusse ei ole lubatud;

12. peab asjakohaseks, et kohtu hea haldustavana ja ilma et see piiraks konventsiooni artikli 36 lõike 2 kohaldamist, võiks igas Euroopa Inimõiguste Kohtusse esitatud liikmesriigi vastu suunatud kohtuasjas, milles võidakse tõstatada ELi õigusega seotud küsimus, EL sekkuda kaaskostjana ning igas ELi vastu suunatud kohtuasjas võiks iga liikmesriik samade tingimuste alusel sekkuda kaaskostjana; selline võimalus tuleb sätestada ühinemislepingu viisil, mis on selge, kuid samas piisavalt laiahaardeline;

13. on arvamisel, et kaaskostja institutsiooni loomine ei tohiks piirata teisi konventsioonis (artikli 36 I jaotis) sätestatud kaaskostjate võimalusi, nagu ELi õigus sekkuda kolmanda isikuna kohtuasjadesse, mille puhul ELi kodanikud otsivad abi riigi vastu, mis ei ole ELi liikmesriik;

14. on arvamisel, et kuna Euroopa Inimõiguste Kohus on tunnustanud konventsiooni ELi-välise kohaldatavust, peab ELi eesmärgiks olema oma välissuhtes ja -tegevuses selle kohustuse täielik täitmine;

15. on seisukohal, et ei oleks mõistlik muuta Euroopa Liidu Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu suhteid ametlikeks, võttes inimõiguste kohtus kasutusele eelotsustusmenetluse või moodustades organi või kolleegiumi, kes teeks otsuse siis, kui üks kahest kohtust kavatab vastu võtta konventsiooni tõlgenduse, mis teise tõlgendusest erineb; tuleb sellega seoses meelde deklaratsiooni nr 2 Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõike 2 kohta, millega nähakse ette korrapärase dialoogi olemasolu Euroopa Liidu Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu vahel ning dialoogi võimalik intensiivistamine, kui Euroopa Liit konventsiooniga ühineb;

16. on täiesti teadlik asjaolust, et Euroopa Inimõiguste Kohus võib leida rikkumise kohtuasjas, milles Euroopa Liidu Kohus on juba otsuse teinud, ja rõhutab, et see ei heidaks mingil juhul kahtlust Euroopa Liidu Kohtu kui ELi kohtusüsteemi kõrgeima kohtuastme usaldusväärsele;

Kolmapäev, 19. mai 2010

17. rõhutab, et pärast ühinemist saab konventsioon inimõiguste ja põhivabaduste kaitse miinimumstandardiks Euroopas ning selle täitmine on kohustuslik, eriti juhtudel kui ELi pakutav kaitse jääb nõrgemaks konventsiooniga tagatud kaitsest; märgib, et konventsioon tugevdab nende õiguste kaitset, mida tunnustatakse põhiõiguste hartas ja mis kuuluvad selle reguleerimisalasse, ning et hartas tunnustatakse ka teisi õigusi ja põhimõtteid, mida konventsioon ei sisalda, kuid mis esinevad selle lisaprotokollides ja konventsiooniga seonduvates dokumentides;

18. tuletab meelde, et inimõiguste austamise edendamine, mis on asutamislepingus sätestatud ELi keskne väärtus, kujutab endast ühist alust ELi suhetele kolmandate riikidega; on seepärast arvamisel, et ühinemine suurendab veelgi kodanike usaldust Euroopa Liidu vastu ja ELi usaldusväärust kolmandate riikidega peetavas inimõigustealases dialoogis; rõhutab lisaks, et nimetatud dialoogis on liidu usaldusvääruse tagamise sama oluline tegur põhiõiguste harta ühtne ja täielik rakendamine ELi tasandil;

19. märgib, et konventsioonil on oluline roll Euroopa Liidu põhiõiguste harta tõlgendamisel, sest hartaga tagatud õigusi, mis vastavad konventsioonis tunnustatud õigustele, tuleb tõlgendada vastavalt konventsioonile ning Euroopa Liidu lepingu artikli 6 lõike 3 kohaselt lähtub Euroopa Liidu Kohus liidu õiguse üldpõhimõtete sõnastamisest konventsioonist; märgib lisaks, et vastavalt konventsiooni artiklile 53 ei tohi konventsiooni tõlgendada nii, et see piiraks või kahjustaks põhiõiguste hartas tunnustatud õigusi, seega säilitab harta kogu oma õigusliku jõu;

20. rõhutab konventsiooni ja Euroopa Inimõiguste Kohtu kohtupraktika tähtsust õigusliku raamistiku ja aluspõhimõtete väljatöötamisel ELi praeguste ja tulevaste meetmete jaoks kodanikuõiguste ning justiits- ja siseküsimuste valdkonnas, eelkõige kodanikuvabaduste ning justiits- ja siseküsimuste integreerimise ja ühtlustamise uute vormide valguses, mis said alguse Lissaboni lepingu jõustumise ja Stockholmi programmi vastuvõtmisega;

21. rõhutab, et ühinemine aitab eelkõige kaasa sidusama inimõigustealase süsteemi kujundamisele Euroopa Liidus; on seisukohal, et ühinemine tõstab kodanike silmis ELi usaldusväärust inimõiguste kaitsele ning tagab täieliku ja tõhusa põhiõiguste kaitse alati, kui tegu on ELi õigusega;

22. rõhutab, et pärast ühinemist ei saa ELi õiguse sisestruktuuri alusel vaidlustada Euroopa Inimõiguste Kohtu pädevust otsuste tegemisel kohtuasjades, mis kuuluvad konventsiooni reguleerimisalasse; rõhutab samuti, et Euroopa Inimõiguste Kohtu pädevus ei tohi olla piiratud Euroopa kodanike või Euroopa Liidu geograafilise territooriumiga (näiteks lähetuste või delegatsioonide visiitide puhul);

23. märgib, et ELi ühinemine konventsiooniga annab inimõiguste jõustamiseks täiendava mehhanismi, nimelt võimaluse esitada Euroopa Inimõiguste Kohtule kaebusi seoses ELi õigusakte rakendava ja konventsiooni kohaldamisalasse kuuluva ELi institutsiooni või liikmesriigi tegevuse või tegemata jätmisega; rõhutab siiski, et see ei muuda Euroopa Liidu Kohtu ega Euroopa Inimõiguste Kohtu jurisdiktsiooni praegust süsteemi ja nõue, et kõik liikmesriikide õiguskaitsevahendid peavad olema kasutatud, jääb iga hagiavalduse vastuvõetavuse tingimuseks; nõuab, et kõik taotlused ja kaebused vaadataks läbi mõistliku aja jooksul; ergutab komisjoni esitama koostöös Euroopa Liidu Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtuga suuniseid selle kohta, mida kujutab endast Euroopa Liidus asjakohane siseriiklik õiguskaitsevahend ja kuidas toimub eelotsuste tegemine ELi õiguse kohaselt; rõhutab sellega seoses, et tuleb tagada liikmesriikide kohtute kohtuasjade suunamine Euroopa Liidu Kohtusse juhul, kui tegemist on vaieldava põhiõiguste alase küsimusega;

24. rõhutab, et põhiõiguste kaitsmisel nõuab ühinemine samuti tihedamat koostööd riikide kohtute, Euroopa Liidu Kohtu ja Euroopa Inimõiguste Kohtu vahel; märgib, et koostöö kahe Euroopa kohtu vahel aitab kaasa sidusa inimõigustealase kohtupraktika arengule;

Kolmapäev, 19. mai 2010

25. väljendab muu hulgas heameelt asjaolu üle, et konventsiooni artikliga 1 ei tagata mitte üksnes ELi kodanike ja teiste liidu territooriumil viibivate üksikisikute kaitse, vaid ka kõigi nende üksikisikute kaitse, kes kuuluvad ELi jurisdiktsiooni väljaspool liidu territooriumi;
26. on teadlik asjaolust, et ühinemine iseenesest ei lahenda konventsiooni süsteemiga seotud äärmiselt tõsiseid probleeme, milleks on eelkõige ühelt poolt individuaalsete hagiavalduste arvu järsust kasvust tingitud suur töökoormus ja teiselt poolt sellega toimetulekuks vajalik kohtu struktuuri ja toimimise reform; märgib, et Euroopa Inimõiguste Kohus tunnistab asjaolu, et ta töötab keerulises õiguslikus ja poliitilises keskkonnas, ja märgib, et protokoll nr 14 jõustumine 1. juunil 2010 aitab küll kindlasti lõpetamata menetluste arvu vähendada, kuid ei kõrvalda neid täielikult; rõhutab Euroopa Inimõiguste Kohtu reformi kontekstis Interlaki deklaratsiooni tähtsust, osutades eelkõige selle lõikele 4, milles nõutakse vastuvõetavuse ja kohtualuvuse kriteeriumide ühtset ja ranget kohaldamist;
27. peab hädavajalikuks säilitada Euroopa Inimõiguste Kohtu sõltumatus seoses personali- ja eelarvepoliitikaga;
28. juhib tähelepanu asjaolule, et arvestades ELi konventsiooniga ühinemise põhiseaduslikku tähtsust, on Euroopa Liidu toimimise lepingus selleks ette nähtud ranged tingimused: nõukogu peab pärast Euroopa Parlamendilt heakskiidu saamist otsustama lepingu sõlmimise üle ühehäälselt ning leping jõustub alles pärast seda, kui liikmesriigid on selle vastavalt oma põhiseadusest tulenevatele nõuetele heaks kiitnud;
29. julgustab ELi liikmesriikide parlamente väljendama selgelt oma tahet hõlbustada ühinemisprotsessi ja selleks valmisolekut, kaasates oma riigi kohtud ja justiitsministeeriumi;
30. märgib, et ELi ühinemine konventsiooniga tähendab kogu inimõiguste kaitse süsteemi tunnustamist ELi poolt sellisena, nagu see on välja töötatud ja kodifitseeritud paljudes Euroopa Nõukogu dokumentides ja organites; seoses sellega on ELi ühinemine konventsiooniga oluline esimene samm, millele peaks edaspidi järgnema muu hulgas ELi ühinemine 18. oktoobril 1961. aastal Torinos allakirjutatud ja 3. mail 1996. aastal Strasbourgis muudetud Euroopa sotsiaalharta, mis oleks kooskõlas põhiõiguste hartas ja sotsiaalvaldkonda käsitlevates ELi õigusaktides juba sätestatud normidega;
31. nõuab lisaks, et Euroopa Liit ühineks selliste Euroopa Nõukogu organitega nagu piinamise tõkestamise Euroopa komitee (CPT), rassismi ja sallimatuse vastu võitlemise Euroopa komisjon (ECRI) ning õigusemõistmise tõhususe Euroopa komisjon (CEPEJ); rõhutab samuti, et Euroopa Liit tuleb kaasata inimõiguste erivoliniku, Euroopa sotsiaalsete õiguste komitee (ECSR), sotsiaalharta käsitleva valitsuste komisjoni ja Euroopa rändeküsimuste komisjoni töösse, ning palub Euroopa Parlamenti nõuetekohaselt teavitada nende organite järeldustest ja otsustest;
32. on arvamisel, et Euroopa ja ELi kodanike, demokraatia ja inimõiguste huvides ning inimõiguste austamise ja kaitse tagamiseks tuleks tugevdada koostööd Euroopa Liidu institutsioonide ja Euroopa Nõukogu temaatiliste organite vahel, et saavutada üleeuroopalisel tasandil inimõiguste valdkonnas suurem sidusus ja vastastikune täiendus;
33. soovib Euroopa Nõukogul ja ELil töötada välja suunised, milles selgitatakse täpselt kõiki ühinemise mõjusid ja tagajärgi, et tõsta kodanike teadlikkust ühinemisest tuleneva lisandväärtuse kohta; on seisukohal, et komisjon ja liikmesriigid peaksid andma ELi kodanikele teavet, et tagada nende täielik teadlikkus sellest, mida see lisamehhanism tähendab ja kuidas seda asjakohaselt kasutada;
34. rõhutab, kui oluline on mitteformaalse organi olemasolu teabe kooskõlastamisel Euroopa Parlamendi ja Euroopa Nõukogu Parlamentaarse Assamblee vahel;

Kolmapäev, 19. mai 2010

35. rõhutab, et kuna konventsiooniga ühinemine ei mõjuta üksnes ELi institutsioone, vaid ka liidu kodanikke, tuleb Euroopa Parlamendiga konsulteerida ja kaasata parlament kogu läbirääkimiste protsessi, samuti tuleb parlamenti kaasata ja teda teavitada viivitamatult ja täielikult kõigil läbirääkimiste etappidel, nagu on sätestatud Euroopa Liidu lepingu artikli 218 lõikes 10;

36. väljendab heameelt praeguse eesistujariigi Hispaania otsustavuse üle käsitleda ühinemist kiireloomulise küsimusena ning Euroopa Nõukogu positiivse ja koostööalt suhtumise üle kõnealusesse küsimusse; palub lõpetuseks Belgial ja Ungaril eesistujariikidena teha kõik võimalik selleks, et ühinemine esimesel sobival võimalusel ning võimalikult lihtsalt ja vastuvõetavalt lõpule viia, et Euroopa Liidu kodanikud saaksid liidu ühinemisest konventsiooniga võimalikult kiiresti kasu;

37. nõuab kindlalt, pidades silmas olulist rolli, mis Lissaboni lepinguga antakse Euroopa Parlamendile seoses ühinemislepingu sõlmimisega, et parlamenti teavitataks nõuetekohaselt konventsiooniga ühinemise läbirääkimisvolituste andmisest ning et parlament oleks igati kaasatud eelnevatesse aruteludesse ja samuti kõnealuse teksti üle peetavate läbirääkimiste käiku vastavalt Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklile 218;

38. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule ja komisjonile.

Rahvusvahelise Kriminaalkohtu Rooma statuudi läbivaatamise konverents Kampalas (Uganda)

P7_TA(2010)0185

Euroopa Parlamendi 19. mai 2010. aasta resolutsioon Rahvusvahelise Kriminaalkohtu Rooma statuudi läbivaatamise konverents Ugandas, Kampalas

(2011/C 161 E/13)

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse osalisriikide assamblee 8. plenaaristungi 26. novembri 2009. aasta otsust⁽¹⁾ kutsuda kokku Rahvusvahelise Kriminaalkohtu Rooma statuudi läbivaatamise konverents Ugandas, Kampalas 31. maist kuni 11. juunini 2010. aastal;
- võttes arvesse varasemaid resolutsioone ja raporteid läbivaatamise konverentsi kohta, eelkõige resolutsiooni ICC-ASP/7/Res.2 Rahvusvahelise Kriminaalkohtu kohtunike, prokuröride ja aseprokuröride ülesseadmise ja valimise menetluse kohta;
- võttes arvesse oma varasemaid resolutsioone Rahvusvahelise Kriminaalkohtu kohta, eelkõige 19. novembri 1998. aasta⁽²⁾, 18. jaanuari 2001. aasta⁽³⁾, 28. veebruari 2002. aasta⁽⁴⁾ resolutsioone, 4. juuli 2002. aasta resolutsiooni Ameerika sõjaväelaste kaitse seaduse (ASPA) projekti kohta⁽⁵⁾ ja 26. septembri 2002. aasta resolutsiooni⁽⁶⁾, ning oma 22. mai 2008. aasta resolutsiooni⁽⁷⁾;
- võttes arvesse Rahvusvahelise Kriminaalkohtu (RKK) Rooma statuuti ja selle jõustumist 1. juulil 2002. aastal;
- võttes arvesse nõukogu eesistujariigi 1. juulil 2002. aastal Euroopa Liidu nimel esitatud deklaratsiooni Rahvusvahelise Kriminaalkohtu kohta;

⁽¹⁾ Resolutsioon ICC-ASP/8/Res.6.

⁽²⁾ EÜT C 379, 7.12.1998, lk 265.

⁽³⁾ EÜT C 262, 18.9.2001, lk 262.

⁽⁴⁾ Vastu võetud tekstid, P5_TA(2002)0082.

⁽⁵⁾ Vastu võetud tekstid, P5_TA(2002)0367.

⁽⁶⁾ Vastu võetud tekstid, P5_TA(2002)0449.

⁽⁷⁾ Vastu võetud tekstid, P6_TA(2008)0238.